

Adam Henry

The Sun Never Heard of a Day

25 mei - 14 juli 2018

Voor zijn derde solotentoonstelling in de galerie brengt Adam Henry onder de titel *The Sun Never Heard of a Day* drie verschillende groepen werken waartussen hij onderling duidelijke verbanden legt.

In de rechterzaal biedt een klein werk in grijstinten en gedempte kleuren tegenwicht aan drie grote schilderijen. De drie grote doeken zijn varianten die van hetzelfde idee uitgaan. Tot stand gebracht volgens een gelijkaardige opbouw openbaren ze zich door de opeenvolgende toevoeging van een fijne laag zeer verdund wit, om uiteindelijk te komen tot een vol en maagdelijk wit. Vertrekken van het kleurloze en eindigen met wit, het kleur dat synoniem is voor neutraliteit. De veranderingen spelen zich af aan de rand van de doeken: de vier door de kunstenaar in zijn schildersysteem gebruikte kleuren strekken zich verticaal uit tot in de hoeken van het oppervlak of zijn – in één werk – eenvoudigweg afwezig. Dit soort werken herinnert aan muziek met een harmonische sfeer en een initieel ritme dat als een leitmotiv wordt herhaald. Men kan ze zelfs beschouwen als toonladders die herhaald worden om tot de juiste klank te komen of als een bevestiging van het evenredige belang van een noot en stilte. Het feit dat de werken kunnen ‘gelezen’ worden van links naar rechts of omgekeerd leidt tot een dynamische perceptie van optelling of aftrekking. Alsof men getuige is van de geboorte van de geschilderde oppervlakte, of van haar volledige ontbinding. Het kleine schilderij dat grijs lijkt – opgebouwd met de vier kleuren die de kunstenaar systematisch gebruikt – openbaart zich in al de technische complexiteit die Henry’s werk bijzonder maakt.

De aantrekkingskracht die het seriële en de herhaling op Adam Henry uitoefenen komt duidelijk tot uiting in de linkerzaal. Een herhaling die echter bestaat uit verschillen. Zoals een continuïteit bestaat uit discontinuïteiten, combineert Henry kleine, in fel vermiljoen geschilderde, doeken om er schilderij-objecten mee te maken, die een coherent geheel vormen terwijl elk werk toch zijn eigen autonomie behoudt. Door zo te handelen legt hij nieuwe verbanden tussen vormen, brengt hij de blik in verwarring of vrolijkt die op met zijn doeken die haaks op elkaar staan, waarbij de ene de andere bedekt, verdubbelt, verbergt. De verdubbeling kan, op bepaalde wijze, gezien worden als een dubbele bevestiging.

Deze serie eigent zich enerzijds de minimalistische erfenis toe door het gebruik van het sequentiële en is anderzijds ook een knipoog naar de stroming van de *Hard-edge painting* aan het eind van de jaren ‘50 in de VS, en meer specifiek naar de *Reliefs* van Ellsworth Kelly. De scheiding van de doeken, hun overlappingsen, hun verschillen en verschuivingen brengen in herinnering dat het doek sculptuur kan worden en kan spelen met schaduwen als een bas-reliëf. We staan hier voor een formele, niet traditionele uiting - eveneens reeds verkend door andere kunstenaars - die zich inschrijft in het algemene onderzoek van de kunstenaar van kleur, schaduw en vorm.

In de achterzaal ontdekt de bezoeker grote formaten die de aandacht vestigen op de relativiteit van de kleur. De subtiele kleurvariaties en de *dégradés* komen hier ten volle tot wasdom. Men beleeft hier een totale zintuiglijke overweldiging ; enerzijds – uiteraard – vanuit optisch oogpunt en anderzijds vanuit lichamelijk oogpunt. Elk doek heeft afmetingen op menselijke schaal ; het lichaam kan zich erop projecteren en zich erin weerspiegelen zoals in een zwarte spiegel dankzij het glanzende en gepolijste aspect van het schilderij. In twee werken verdeelt Henry de ruimte van het doek in andere doeken, wat een duidelijk dynamisme teweegbrengt op het ritme van de werken. Het andere opmerkelijke punt is om uit deze *grisailles* (woord gebruikt voor doeken van de Vlaamse schilders uit de Renaissance) een lichtgevende uitstraling tevoorschijn te zien komen. Hoe lichtgevende schilderijen maken met zoveel grijs? Opnieuw staat de unieke techniek van Henry hem toe een nieuwe ruimte op te roepen: optisch, meditatief maar ook cerebraal.

Net als de dichter Starobinski keert Henry, eenmaal een tentoonstelling voorbij is, terug naar zijn atelier met dezelfde vragen die onophoudelijk rijzen, zoals de poëet, die “in een voortdurende beweging teruggevoerd wordt naar de oneindige nacht van zijn oorsprong, naar de bron van zijn elan”.¹ Adam Henry spoort het licht op. Het geheel van zijn werk observerend, kan men bijna spreken van een openbaring. De openbaring van het licht. De openbaring van de schilderkunst.

Geboren in Pueblo (VS) in 1974. In 2017 had Adam Henry solotentoonstellingen bij Stefan Lundgren Gallery, Palma de Mallorca (Spanje) en bij ParisLondonHongKong Gallery in Chicago (VS) en nam hij deel aan tentoonstellingen bij Steve Turner, Los Angeles (VS), bij SALTs, Basel (Zwitserland) en in Le109 in Nice (Frankrijk). Zijn werk werd ook getoond bij Marianne Boesky en Joe Sheffel, beiden te New York, in Twistcooparcadia, Nashville, de Lost Coast Culture Machine, Fort Bragg (VS), de Biënnale van Lissabon (Portugal), in de Rita Urso Gallery, Milaan (Italië), het Median Museum te Beijing en het Ke Center for Contemporary Art te Shanghai (China).

¹ Jean Starobinski, *La Beauté du monde*, Gallimard, 2016.